

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6CoKR/4/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117218976
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Kohút
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8117218976.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mareka Kohúta a sudcov JUDr. Jozefa Angeloviča a JUDr. Andreja Radomského, v právnej veci žalobcu: JUDr. Jozef Beňo, PhD., so sídlom kancelárie L. Svobodu, 058 01 Poprad, IČO: 48485357_00186, správca konkurznej podstaty úpadcu IE group, a.s. v konkurze, so sídlom Hlavná 50, 080 01 Prešov, IČO: 36 518 531, zast. IKRÉNYI & REHÁK, s. r. o., so sídlom Šoltésovej 2, 811 08 Bratislava, IČO: 36 854 808, proti žalovanému: ISTROENERGO INTERNATIONAL, a.s., so sídlom Ul. Andreja Sládkoviča 24, 934 01 Levice, IČO: 36 520 594, zast. MALICH advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Dunajská 25, 811 08 Bratislava, IČO: 47 256 991, o určenie neúčinnosti právneho úkonu, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Prešov, č. k. 4Cbi/22/2017-122 zo dňa 20.11.2020, takto jednohlasne

rozhodol:

Potvrdzuje uznesenie súdu prvej inštancie.

Žalobca je povinný nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) konanie zastavil a sporovým stranám nepriznal náhradu trov konania.

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia, že dňa 2.8.2007 žalobca doručil súdu žalobu o určenie neúčinnosti právneho úkonu bez primeraného protiplnenia, alternatívne ukraľujúceho právneho úkonu. Uznesením č. k. 4Cbi/22/2017-121 zo dňa 28.11.2019 bolo konanie na štyri mesiace prerušené, uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 16.1.2020. Dňa 20.11.2020 žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu doručil súdu žiadosť o pokračovanie v konaní.

3. Aplikujúc ustanovenie § 163 ods. 1 a 2 CSP súd prvej inštancie uviedol, že v danom konaní súd konanie prerušil, nakoľko strany zhodne navrhli odročenie pojednávania. V zmysle § 163 ods. 2 CSP tak strany mohli podať návrh na pokračovanie v konaní do 16.7.2020, teda do 6 mesiacov od právoplatnosti uznesenia o prerušení konania. Zo strany žalobcu bola žiadosť o pokračovanie v konaní podaná až po uplynutí zákonom stanovenej doby. Vzhľadom na skutočnosť, že ani žalobca, ani žalovaný návrh na pokračovanie v konaní nepodali do šiestich mesiacov od právoplatnosti uznesenia o prerušení konania, súd konanie vo veci v zmysle ustanovenia § 163 ods. 2 vety druhej CSP zastavil. Pri rozhodovaní o trovách konania dospel súd k záveru, že v tomto prípade nie je možné pripísať procesné zavinenie na zastavení konania žiadnej zo sporových strán, keďže k zastaveniu konania došlo zo zákonných dôvodov, bez ohľadu na procesnú aktivitu niektorej zo strán, a preto rozhodol za použitia ustanovenia § 256 ods. 1 CSP a contrario tak, že stranám náhradu trov konania nepriznal.

4. Proti tomuto uzneseniu ako celku podal žalobca včas odvolanie z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. h), f) a c) CSP.

5. V dôvodoch svojho odvolania uviedol, že dôvodom podania návrhu na prerušenie konania boli prebiehajúce odvolacie konania v právne aj skutkovo totožných veciach s tým, že z obsahu návrhu nepochybne vyplýva, čo bolo dôvodom na odročenie termínu pojednávania, a teda súd ak sa rozhodol konanie prerušiť, mal rozhodovať v zmysle ustanovenia § 164 CSP a konanie prerušiť z toho dôvodu, že prebieha odvolacie súdne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu. Pre uvedené mal podľa odvolateľa súd na predmetný prípad už pri prerušení konania aplikovať ustanovenie § 164 s tým, že po odpadnutí prekážky, pre ktorú sa konanie prerušilo, mal pokračovať v konaní aj bez návrhu.

6. Podľa odvolateľa odborná verejnosť zastáva názor, že spoločný návrh na odročenie termínu pojednávania v zmysle ustanovenia § 163 ods. 1 CSP, na ktoré odkazoval návrh, sa uplatňuje v prípadoch, ak strany zhodne navrhnú prerušenie konania alebo odročenie termínu pojednávania výlučne aj z dôvodu prebiehajúcich mimosúdnych rokovaní medzi stranami sporu. Žalobca poukázal na to, že v danom prípade nebol návrh podaný z dôvodu prebiehajúcich mimosúdnych rokovaní medzi stranami sporu, ale bol podaný z dôvodu, že v právne a skutkovo totožných veciach bolo súdom prvej inštancie už rozhodnuté a ďalej rozhodoval o odvolaní voči týmto rozhodnutiam odvolací súd. Z uvedeného podľa odvolateľa vyplýva, že už v uznesení o prerušení súd prvej inštancie aplikoval nesprávnu právnu normu, keď mal použiť ustanovenie § 164 CSP, pričom vychádzal z ustanovenia § 163 CSP. Podľa žalobcu po rozhodnutí vo veciach, kvôli ktorému bolo toto konanie prerušené, odpadla prekážka, ktorou strany dôvodili, podaný Návrh na prerušenie konania a súd mal po odpadnutí tejto prekážky ďalej vo veci konať, a teda aplikovať ustanovenie § 163 CSP.

7. Z uznesenia o prerušení nepochybne podľa odvolateľa vyplýva, že súd prvej inštancie uvádza tak vo výrokovvej časti, ako aj v samotnom odôvodnení uznesenia o prerušení, že ide o prerušenie konania výlučne na súdom presne vymedzený časový úsek. Súd prvej inštancie sa v rámci uznesenia zo strany konania žiadnym spôsobom nevyporiadal s otázkou plynutia času, na ktorú bolo súdne konanie prerušené v zmysle napadnutého uznesenia. Následkom uplynutia času ako objektívnej právnej skutočnosti je pri takto formulovanom výroku ten následok, že po uplynutí 4 mesiacov už konanie nie je prerušené.

8. Podľa žalobcu z jazykového a logického výkladu § 163 vyplýva prerušenie na dobu určitú kratšiu ako 6 mesiacov s tým, že v predmetnej veci bolo konanie prerušené len na dobu 4 mesiacov a po uplynutí tejto doby došlo k skončeniu prerušenia konania, v ktorom mal súd ďalej konať. Uplynutím tejto doby nastane zákonom predpokladaná právna skutočnosť bez ohľadu na vôľu strán, t.j. v danom prípade nastane skončenie prerušenia konania. Súd prvej inštancie tak presne určil časový úsek, na ktorý bolo súdne konanie prerušené a týmto svojim výrokom bol viazaný. V prejednávanej veci tak súd po uplynutí určitej doby (4 mesiacov) bol povinný ďalej vo veci konať, nakoľko s uplynutím súdom určenej doby prerušenia bol spojený následok skončenia prerušenia konania. Pokiaľ si účastník prečíta výrok rozhodnutia súdu v znení v akom ho formuloval súd prvej inštancie, t.j., že konanie prerušuje na 4 mesiace, podľa žalobcu celkom prirodzene očakáva, že po uplynutí uvedenej doby konanie už prerušené nebude. Z jazykového výkladu citovaného ustanovenia § 163 CSP podľa odvolateľa ďalej vyplýva, že žiadna zo strán sporu nebola povinná a ani nemohla podať návrh na pokračovanie v konaní, nakoľko po uplynutí doby 4 mesiacov nebol ďalej splnený základný predpoklad podania návrhu na pokračovanie v konaní, a to, že by bolo konanie ďalej prerušené (hypotéza právnej normy „ak je konanie prerušené“). Podľa odvolateľa možno dospieť k záveru, že v prípade, ak je súdne konanie prerušené na dobu určitú, ako tomu bolo v danom prípade, uplynutím tejto doby je súd povinný ďalej konať vo veci, a to bez akéhokoľvek ďalšieho úkonu ktorejkoľvek strany sporu. Podľa odvolateľa bol preto súd povinný uplynutím doby 4 mesiacov ďalej konať vo veci a vytýčiť termín pojednávania. Opačný výklad by viedol k absurdnému záveru, že časť výroku „na 4 mesiace“ nemá absolútne žiadny význam a nespôsobuje žiadne právne účinky. Takýto výklad treba z hľadiska logického výkladu ako aj z hľadiska požiadavky zrozumiteľnosti a predvídateľnosti súdnych rozhodnutí podľa žalobcu v tomto prípade odmietnuť.

9. Podľa žalobcu podávaný návrh na pokračovanie v konaní v čase po 16.5.20220 (4 mesiace po právoplatnosti uznesenia o prerušení) by bolo nezmyslené a logicky vylúčené (zmysel by mohlo mať len ak by prerušenie trvalo aj následne).

10. Aby konajúci súd mohol zastaviť konanie v zmysle § 163 CSP bolo potrebné splniť predpoklad zhodného návrhu strán na prerušenie alebo odročenie konania, v prejednávanom prípade to bolo

splnené. Avšak neboli splnené ďalšie podmienky, a to návrh odôvodnený prebiehajúcimi mimosúdnyimi rokovaniami medzi stranami, uznesením súdu prerušené súdne konanie tak, aby v čase uplynutia 6 mesiacov konanie bolo prerušené, ako aj to, že v lehote 6 mesiacov od prerušenia konania žiadna zo strán nepodala návrh na pokračovanie v prerušenom konaní, čo nebolo možné splniť, nakoľko súdne konanie bolo prerušené na dobu určitú uplynutím doby, v ktorej došlo podľa žalobcu k skončeniu prerušenia konania.

11. V tomto smere žalobca podporne poukázal na závery Krajského súdu v Trnave, ktorý vo svojom uznesení zo dňa 25.7.2019 vo veci 23Co/169/2018 uviedol, že je logické, že návrh na pokračovanie v prerušenom konaní je možné podávať len ak prerušenie trvá, avšak ak je konanie prerušené na konkrétnu lehotu, jej uplynutím prerušené konanie zaniká a teda návrh na pokračovanie v konaní nie je potrebný.

12. Zastavením predmetného konania, ako aj aplikáciou nesprávnej právnej normy, došlo podľa odvolateľa k porušeniu práva na spravodlivý proces a na prístup k určitej súdnej ochrane v zmysle čl. 46 Ústavy a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

13. K porušeniu práva na spravodlivý proces došlo zo strany súdu jeho nekonaním, aj napriek evidentnému odpadnutiu prekážky - uplynutím času, na ktoré bolo konanie prerušené. Zamedzením prístupu žalobcu k súdu, keď súd konanie zastavil za aplikácie nesprávnej právnej normy, keď aplikoval na daný Návrh ustanovenie § 163 CSP, pričom mal aplikovať ustanovenie § 164 CSP. Súd nesprávnu právnu normu zle aplikoval, pričom ani pri tejto neboli splnené základne predpoklady, aby došlo k porušeniu podľa § 163 CSP, keď podmienky na aplikáciu tohto ustanovenia neboli splnené.

14. Pokiaľ mal súd záujem konanie prerušiť spôsobom, s ktorým by mohol neskôr spojiť následok zastavenia konania, mal podľa odvolateľa výrok uznesenia o prerušení konania tomu zodpovedajúco formulovať, t.j. nemal ho formulovať tak, že konanie prerušuje len 4 mesiace, čo vyvoláva prirodzený záver a predpoklad, že následne konanie už prerušené nebude, teda že sa v ňom bude pokračovať. S poukazom na uvedené žiadal žalobca v rámci svojho odvolacieho návrhu, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie vo veci samej.

15. Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu považoval za nedôvodnú námietku žalobcu, podľa ktorej súd prvej inštancie nesprávne aplikoval ustanovenie § 163 ods. 1 CSP namiesto § 164 CSP. V skutočnosti bolo z návrhu žalobcu na prerušenie konania zo dňa 26.11.2019 i so súhlasu žalovaného s týmto prerušením z toho istého dňa, ktorým tento súhlasil s porušením podľa žalovaného zrejme, že sa jednalo o prerušenie konania z dôvodu podľa § 163 ods. 1 CSP (toto ustanovenie bolo ako jediné uvedené v priamom návrhu žalobcu na prerušenie konania). V tejto súvislosti preto podľa žalovaného bola zrejme vôľa strán, ktorá spoločne smerovala k prerušeniu konania podľa § 163 ods. 1 CSP bez ohľadu na priebeh mimosúdnych rokovaní, v ktorých (ne)existenciou teraz argumentuje žalobca v odvolaní. V rámci konania teda neboli podľa žalovaného nikdy splnené podmienky pre postup podľa § 164 CSP, keďže ani nemá logický význam prerušovať z toho dôvodu konanie na vymedzený časový úsek (a to z hľadiska hospodárnosti konania) a preto nemohol ani vydaním uznesenia podľa žalovaného dôjsť k porušeniu procesných práv žalobcu.

16. Rovnako nepovažoval za dôvodnú žalovaný ďalšiu námietku žalobcu, podľa ktorej keďže tunajší súd prerušil súdne konanie na určitú dobu, a to na dobu štyroch mesiacov, tak následkom uplynutia času a ako objektívnej priamej skutočnosti je pre takéto formulovanie výroku ten následok, že po uplynutí štyroch mesiacov už konanie nie je prerušené. Takýto názor je podľa žalovaného totiž priamo v rozpore s § 163 ods. 2 CSP, podľa ktorého v prípade absencie návrhu na prerušenie v konaní musí byť v súdnom konaní zastavené. Uznesením teda podľa žalovaného rozhodol tunajší súd správne, pričom argumenty žalobcu uvedené v odvolaní sa nezakladajú na judikatúru, či inom vykladanom pravidle. Tento názor nepotvrdzuje ani citované uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 25.7.2019, ktoré odkazuje na skutkovo odlišný prípad, kedy prvostupňový súd nerozhodol o prerušení konania podľa § 163 ods. 1, čo sa však nestalo v tejto právnej veci.

17. Na základe uvedeného žalovaný navrhol, aby odvolací súd potvrdil napadnuté uznesenie a priznal mu proti žalobcovi plnú náhradu trov konania.

18. Žalovaný v následnom svojom vyjadrení poukázal na uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 10.6.2021 vo veci sp. zn. 6CoKR/3/2021, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvostupňového súdu vydané v súvisiacom konaní. Súvisiace konanie bolo vedené na prvostupňovom súde zo strany rovnakého zákonného sudcu v skutkovo aj právne totožnej veci, pričom prvostupňový súd rozhodol z totožných dôvodov (t. j. podľa § 163 ods. 1, 2 CSP) a aké sú vo vzťahu k uzneseniu spochybňované žalobcom v odvolaní. V rámci uznesenia krajského súdu tiež tunajší súd podrobne obsiahlo odôvodnil svoje rozhodnutie, pričom sa žalovaný s týmto odôvodnením stotožňuje a považuje ho za použiteľné a pre rozhodnutie tunajšieho súdu o odvolaní a z ohľadu na jednotnosť rozhodovania senátov na Krajskom súde v Prešove.

19. Žalobca vo svojom vyjadrení k týmto vyjadreniam žalovaného zotrval na všetkých svojich dôvodov uvedených v odvolaní, keď mal za to, že v návrhu na prerušenie konania nikdy nebola vyjadrená vôľa strán súdneho konania, ktorou by prejavili, že nemajú záujem, aby súd pokračoval v konaní v prejednávanej veci a v rozhodovaní, teda, že nemajú záujem o meritórne rozhodnutie veci súdom. Podľa žalobcu v návrhu na prerušenie konania je zrejmé, že dôvodom pre odročenie pojednávania neboli prebiehajúce mimosúdne rokovania strán a návrh bol podaný v záujme zachovania hospodárnosti súdneho konania, aby súd prejednal vec až po tom, ako bude známy výsledok rozhodnutia odvolacieho súdu o žalobcom podaných odvolaniach v súdnych konaniach, čo plne zodpovedá dôvodom na prerušenie konania podľa ustanovenia § 164 CSP.

20. Pokiaľ žalovaný vo svojom vyjadrení konštatuje, že správnosť názoru žalobcu o tom, že uplynutím doby štyroch mesiacov už súdne konanie nie je prerušené, nemajú potvrdzovať ani závery vyjadrené v uznesení Krajského súdu v Trnave zo dňa 25.7.2019 vo veci 23Co/169/2018, ktoré má odkazovať na skutkovo odlišný prípad, kedy súd prvej inštancie nerozhodol o prerušení konania podľa § 163 ods. 1 CSP, tak toto konštatovanie žalovaného je podľa žalobcu v zjavnom rozpore s obsahom odôvodnenia predmetného uznesenia Krajského súdu v Trnave. Z predmetného uznesenia je podľa žalobcu zrejmé, že k prerušeniu konania a jeho následnom zastavení zo strany súdu prvej inštancie došlo práve podľa ustanovenia § 163 CSP. Je zrejmé, že z uznesenia Krajského súdu v Trnave je zrejmé, že odvolací súd dospel k záveru, že konajúci súd prvej inštancie prerušil konanie na konkrétnu lehotu troch mesiacov, teda neprerušil konanie tak, aby boli splnené podmienky pre postup podľa ustanovenia § 163 ods. 2 CSP, kedy súd pokračuje v konaní len na návrh podaný v prerušenom konaní do šiestich mesiacov od prerušenia konania.

21. Pokiaľ žalovaný poukazoval na uznesenie Krajského súdu v Prešove, ktoré bolo vydané v obdobnej veci pod č. k. 6CoKR/3/2021-165 zo dňa 10.6.2021 mal žalobca za to, že odvolací sa náležite nevysporiadal s odvolacími námietkami a toto uznesenie nie je vecne správne, keď mal za to, že odvolací súd nesprávne posúdil dôvod na prerušenie konania.

22. Zároveň nesúhlasil s názorom odvolacieho súdu, že okresný súd poučil strany sporu, že v prípade, ak sa návrh na pokračovanie v konaní nepodá do šiestich mesiacov od právoplatnosti uznesenia o prerušení konania, súd konanie zastaví, keď prvoinštančný súd toto citoval len ako hypotézu právnej normy, avšak výslovne uznesenie o prerušení neuviedol, resp. žalobcu nepoučil, že zastaví konanie aj napriek tomu, že konanie v dôsledku uplynutia času už nebude mať status prerušeného konania, ale dokonca dva mesiace pred uplynutím šesť mesačnej lehoty na podanie návrhu na pokračovanie v konaní, v čase keď nebude mať ustanovenie § 163 ods. 2 CSP splnený predpoklad na podanie návrhu na pokračovanie už prebiehajúceho konania. Súd prvej inštancie rovnako nepoučil v odôvodnení uznesenia o prerušení konania strany, že súdom určené obdobie (štyroch mesiacov) počas, ktorého majú trvať účinky prerušenia konania nepodlieha plynutím času, resp., že súd fakticky vo výroku svojho uznesenia napriek jeho zneniu vymedzil, v prípade nemal v úmysle vymedziť čas nad uplynutím toho, aby mala strana v konaní legítimne spájať zánik účinku prerušenia konania.

23. Rovnako mal odvolateľ za to, že odvolacím súdom uvádzané rozhodnutia súdom vyššej inštancie sú v prejednávanej veci neaplikovateľné s tým, že ak súd pri rozhodovaní o prerušení konania vymedzuje dobu, počas ktorej má byť konanie prerušené, musí si byť vedomí, že jej uplynutím nastane právna skutočnosť v podobe ukončenia prerušenia konania a z tohto dôvodného predpokladu vychádzajú aj strany konania v rámci ďalšieho postupu a procesných úkonov. Ak právna skutočnosť v podobe ukončenia prerušenia konania nastane skôr ako stranám konania uplynú lehoty na podaný návrh na pokračovanie v konaní podľa ust. § 163 ods. 2 CSP, nemôžu dôvodne očakávať, že v rozpore s

právnou skutočnosťou určenou súdom vo výroku uznesenia o prerušení konania, ktorá preukázateľne a nepochybne nastala, bude strana súdneho konania postupovať fakticky s ňou v priamom rozpore.

24. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu postupom bez nariadenia pojednávania a napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne rozhodnutie. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3:0.

25. Podľa § 379 CSP, odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov, ak po a) od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý, po b) ide o nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 a odvolanie podal len niektorý zo subjektov, po c) určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

26. Podľa § 381 ods. 1 CSP, odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

27. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

28. Podľa § 163 ods. 1 CSP, ak strany zhodne navrhnú prerušenie konania alebo zhodne navrhnú odročenie pojednávania, súd konanie preruší najmenej na tri mesiace.

29. Podľa § 163 ods. 2 CSP, ak je konanie prerušené, súd v ňom pokračuje na návrh ktorejkoľvek strany. Ak sa návrh na pokračovanie v konaní nepodá do šiestich mesiacov od právoplatnosti uznesenia o prerušení konania, súd konanie zastaví.

30. Žalobca v podanom odvolaní namietal skutočnosť, že súd prvej inštancie konanie prerušil na presný vymedzený časový úsek (štyroch mesiacov) s tým, že po uplynutí takto formulovaného výroku ako objektívnej právnej skutočnosti už konanie nebolo prerušené a súd prvej inštancie mal ďalej vo veci konať a nariadiť pojednávanie. Zároveň žalobca namietal, že dôvodom na prerušenie konania bol § 164 CSP (iné konanie, ktoré ma rozhodujúci význam pre posúdenie tejto veci) a nie § 163 CSP, tak ako to uviedol súd prvej inštancie.

31. Z obsahu súdneho spisu odvolací súd zistil, že obe procesné strany zhodne navrhli odročiť pojednávanie nariadené na deň 28.11.2019 (žalovaný svoje podanie označil ako súhlas s návrhom žalobcu na odročenie pojednávania) s tým, že žalobca vo svojom podaní výslovne citoval ustanovenie § 163 ods. 1 a s odkazom na toto ustanovenie navrhol odročiť pojednávanie. V podaní žalobcu sa nikde neuvádza, že dôvodom na prerušenie konania bol § 164 CSP t.j., že by chcel prerušiť konanie za účelom vyčkania do rozhodnutia v iných konaní. Okresný súd samostatným uznesením zo dňa 28.11.2019 prerušil konanie na 4 mesiace. V úvode tohto uznesenia, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 16.1.2020, okresný súd poukázal na ustanovenie § 163 ods. 1, 2 CSP s tým, že výslovne uviedol, že ak sa návrh na pokračovanie v konaní nepodá do 6 mesiacov od právoplatnosti uznesenia o prerušení konania, súd konanie zastaví.

32. Z ustanovenia § 163 ods. 2 CSP vyplýva, že ak je konanie prerušené, tak súd v ňom pokračuje na návrh ktorejkoľvek strany. Ak takýto návrh nie je podaný do 6 mesiacov od právoplatnosti uznesenia o prerušení konania súd obligatórne konanie zastaví. Práve z ustanovenia § 163 ods. 2 CSP vyplýva následok zastavenia konania až po uplynutí 6 mesiacov od právoplatnosti uznesenia o prerušení konania, nepodá ktorákoľvek strana návrh na pokračovanie v konaní v tejto lehote, t.j. do 6 mesiacov od právoplatnosti uznesenia o prerušení konania. Žalobca v odvolaní namietal, že vzhľadom na význam práva na súdnu ochranu v právnom štáte, že pre žalobcu zastavenie tohto konania znamenalo odňatie práva na spravodlivý proces v prípade, ak by došlo k zastaveniu konania. K tomuto odvolaciemu dôvodu krajský súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/32/2018 zo dňa 24.5.2018, v ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky v odôvodnení svojho rozhodnutia uvádza, že „Ak k mimosúdnej vyriešeniu sporu nedošlo, bolo povinnosťou žalobkyne, ak by mala záujem aby konanie pokračovalo, pred uplynutím 6 mesačnej lehoty urobiť dispozičný úkon na pokračovanie v konaní. Neobstojí preto argumentácia žalobkyne, že procesnú aktivitu v tomto smere mal uskutočniť sám súd prvej inštancie, pretože súd má takúto povinnosť ohľadom konania prerušených podľa § 162 CSP a § 164 CSP. V konaniach prerušených podľa ustanovenia § 163 CSP je ich pokračovanie, ako už bolo uvedené vyššie viazané na dispozičný úkon a strany sporu, ktorý ale v prejednávanej veci

žalobkyňa (a ani žalovaný) v zákonom stanovenej lehote neurobila. Súd prvej inštancie nemal preto inú možnosť, než v zmysle ustanovenia § 163 ods. 2 CSP konanie zastaviť“. Krajský súd preto v zhode aj so záverom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uvádza, že okresný súd nemal inú možnosť, než v zmysle ustanovenia § 163 ods. 2 CSP konanie zastaviť. Išlo o vecne správny postup okresného súdu, ktorý nebol v rozpore so zákonným ustanovením a teda nedošlo ani k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces.

33. Krajský súd dodáva, že právoplatnosťou uznesenia okresného súdu o prerušení konania začalo sporovým stranám, t.j. aj žalobcovi, plynúť 6 mesačná lehota na podanie návrhu na pokračovanie v konaní. Obidve sporové strany do uplynutia tejto lehoty zostali v tomto smere nečinné. Z dôvodu tejto procesnej nečinnosti sporových strán, t.j. titulu absencie návrhu na pokračovanie v konaní po tom vo veci správny a zákonný postup okresného súdu, ktorý konanie zastavil, keďže nastúpil tu dôsledok vyplývajúci priamo zo zákona, a to z ustanovenia § 163 ods. 2 CSP. V súvislosti so svojimi závermi krajský súd poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, č. k. II. ÚS 262/2019-57 zo dňa 28. apríla 2020, z ktorého rovnako vyplýva v zmysle jeho odôvodnenia pod ods. 14.3 záver, že uplynutím lehoty 6 mesiacov od prerušenia konania právny poriadok predpokladá, že ak sa návrh na pokračovanie v konaní v tejto lehote nepodá, tak nastáva predvídateľný následok vo forme zastavenia konania v zmysle § 163 ods. 2 CSP. Ústavný súd Slovenskej republiky rovnako k zákonnej úprave ustanovenia § 163 ods. 2 CSP vyslovil, že na pokračovanie prerušenia konania je potrebný návrh. V danom prípade takýto návrh na pokračovanie v konaní zo strany žalobcu ani žalovaného v 6 mesačnej lehote podaný nebol, hoci v uznesení okresného súdu, ktorým konanie prerušil boli poučené, že ak ktorákoľvek strana sporu v lehote do 6 mesiacov od právoplatnosti uznesenia o prerušení konania návrh na pokračovanie v konaní nepodá, tak súd rozhodne v súlade s ustanovením § 163 ods. 2 CSP o zastavení konania.

34. Pokiaľ žalobca v odvolaní argumentoval tým, že uplynutím 4 mesačnej lehoty, ktorá bola stanovená v uznesení okresného súdu o prerušení konania došlo k odpadnutiu prekážky prerušenia veci a okresný súd mal pokračovať v konaní vo veci tak, aby v tomto smere odvolacia argumentácia nebola opodstatnená. Opätovne k uvedenému odvolaciemu dôvodu žalobcu krajský súd upriamuje pozornosť na celé rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/32/2018 zo dňa 24.5.2018, v ktorom sa v úvodnej časti odôvodnenie tohto rozhodnutia poukazuje na to, že Okresný súd Žilina uznesením z 24. októbra 2016, č. k. 7C/453/2015-360 prerušil konanie na 6 mesiacov a i za takéhoto stavu znenia uznesenie Najvyšší súd Slovenskej republiky mal za to, že nebol zákonne podaný návrh na pokračovanie v konaní. Rovnako aj nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, č. k. II. ÚS 262/2019-57 zo dňa 28. apríla 2020 sa poukazuje na uznesenie okresného súdu, č. k. 2CbZm/60/2016-362 zo dňa 5. februára 2018, ktorým sa konanie prerušilo najmenej na 3 mesiace podľa ustanovenia § 163 ods. 1 CSP, pretože strany sporu zhodne navrhli odročit' pojednávanie a Ústavný súd Slovenskej republiky v zmysle ustanovenia § 163 ods. 2 CSP poukázal na to, že ak nie je návrh na pokračovanie v konaní podaný, tak nastáva predvídateľný následok zastavenia konania vyplývajúce z ustanovenia § 163 ods. 2 CSP.

35. Odvolací súd poukazuje na rozhodnutia Krajského súdu Žilina vo veci 14Cb/221/2019 zo dňa 3.12.2019, v ktorom sa Krajský súd v Žiline ako súd odvolací vyjadril v zmysle výslovného znenia ustanovenia § 163 ods. 2 CSP sa pre pokračovanie v konaní vyžaduje procesná iniciatíva jednej alebo oboch procesných strán v podobe návrhu na pokračovanie v konaní, ktorý musí byť podaný v zákonom stanovenej lehote v 6 mesiacov od právoplatnosti uznesenia o prerušení konania. Ak v tejto lehote návrh na pokračovanie v konaní nie je podaný, súd konanie zastaví, t.j. dochádza k zastaveniu konania z titulu procesnej nečinnosti sporových strán. Ak v stanovenej lehote nebol podaný návrh na pokračovanie v konaní, t.j. žalobca nevyužil svoje zákonné oprávnenie aby bolo pokračované v prerušenom konaní svojou vlastnou procesnou iniciatívou, tak potom zastavením konania napadnutým uznesením okresného súdu nemohlo dôjsť k porušeniu žiadneho práva žalobcu na spravodlivý súdny proces, tak ako to vyjadril už Krajský súd v Žiline v odôvodnení uznesenia sp. zn. 14Cob/221/2019 zo dňa 3.12.2019. Aplikáciou s výkladom ustanovenia § 163 ods. 2 CSP, na základe ktorého bolo napadnutým uznesením okresného súdu konanie zastavené, neboli porušené ani princípy výkladu vyjadrené v čl. 3 ods. 1 CSP, kde krajský súd poukazuje na čl. 3 ods. 2 CSP, v zmysle ktorého výklad tohto zákona nesmie protirečiť tomu, čo je v jeho slovách a vetách jasné a nepochybné.

36. Navyiac, zo znenia ustanovenia § 163 ods. 1 nepochybné vyplýva, že súd konanie preruší najmenej na 3 mesiace, t.j. z citovaného ustanovenia explicitne vyplýva, že súd musí uviesť na rozdiel od predchádzajúcej úpravy za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku dobu, na ktorú prerušuje konanie,

keď zákonodarca výslovne uviedol, že tak musí byť najmenej na 3 mesiace, preto k odvolaniu žalobcu odvolací súd uvádza, že nikto sa nemôže dovolávať slová viet tohto zákona proti ich účelu a zmyslu podľa ods. 1. Práve v zmysle čl. 3 ods. 2 CSP je v ustanovení § 163 ods. 2 CSP jasne a nepochybné výslovne uvedené, že ak návrh na pokračovanie v konaní nepodá strana do 6 mesiacov od právoplatnosti uznesenia o prerušení konania, tak súd konanie zastaví. Rovnako tak z ods. 1 citovaného ustanovenia je jasné a nepochybné uvedené, že súd musí konanie prerušiť najmenej na 3 mesiace, t.j. súd musí uviesť dĺžku, na ktorú konanie prerušuje. V prípade, ak by si odvolací súd osvojil názor žalobcu, t.j., ak by v konaní, ktoré bolo prerušené na dobu určitú musel sám súd ex offo po skončení tejto doby konať a nariadiť termín pojednávania, úplne by tým stratil význam znenia ustanovenia § 163 ods. 2 druhá veta CSP nakoľko po skončení takto stanovenej lehoty, aj keby strany sporu nepodali návrh na pokračovanie v konaní, nemohol by po 6 mesiacov konanie zastaviť, ale musel by pokračovať v konaní.

37. Vzhľadom k uvedenému krajský súd konštatuje s prihliadnutím na rozhodovacia činnosť Najvyššieho súdu, Ústavného súdu, že ak okresný súd s napadnutým uznesením konanie zastavil, tak nedošlo k nesprávnemu procesnému postupu, ktorým by došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces, preto vo vyvolanom odvolacom konaní bolo napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdené ako vecne správne.

38. Pokiaľ žalovaný vo svojom vyjadrení namietal, že súd prvej inštancie výslovne v odôvodnení uznesenia o prerušení konania neuviedol, resp. žalobcu nepoučil v zmysle § 163 ods. 1, 2, že ak návrh na pokračovanie v konaní nepodá do šiestich mesiacov od právoplatnosti uznesenia o prerušení konania, súd konanie zastaví tak odvolací súd k tomuto uvádza, že netreba túto povinnosť osobitne duplicitne uvádzať v odôvodnení uznesenia o prerušení konania po tom, ako v tomto odôvodnení súd prvej inštancie doslovne uviedol paragrafové znenie citovaného ustanovenia vrátane citácie tej jeho časti, podľa ktorej ak sa návrh na pokračovanie v konaní nepodá do šiestich mesiacov po právoplatnosti uznesenia o prerušení konania, súd konanie zastaví.

39. Ďalej odvolateľ vo svojom vyjadrení vyčítal napádanému uzneseniu, že súd prvej inštancie vyslovne v odôvodnení uznesenia o prerušení neuviedol, resp. žalobcu nepoučil, že zastaví konanie aj napriek tomu, že konanie v dôsledku uplynutia času (doby určenej súdom) už nebude mať povahu prerušeného konania, a to dokonca dva mesiace pred uplynutím šesť mesačnej lehoty na podanie návrhu na jeho pokračovanie, teda v čase, keď nebude podľa ustanovenia § 163 ods. 2 CSP splnený predpoklad na podanie návrhu na pokračovanie už prebiehajúceho konania, tak k uvedenému odvolací súd uvádza, že jednak žalobcovi nič nebránilo podať návrh na pokračovanie v konaní pred uplynutím súdom stanovenej lehoty, t.j. pred uplynutím 4 mesiacov, resp. pred uplynutím zákonnej lehoty šesť mesiacov z dôvodu, že nedošlo k mimosúdne riešenie veci. Lehota štyroch mesiacov (sudcovská lehota) bola stanovená jednak z dôvodu hospodárnosti konania, aby súd nevytýčil pojednávanie a zbytočne nenavýšoval trovy konania, keď je možné mimosúdne riešenie veci a jednak z dôvodu, aby neplynuli lehoty, keď súd prvej inštancie naopak vymedzil tieto na 4 mesiace. Rovnako nie je možné súhlasiť s názorom žalobcu, že okresný súd nevymedzil čas, s uplynutím ktorého by mohla strana konania legitímne spájať zánik účinku prerušenia konania, keď je zrejme, že tento čas bol vymedzený na štyroch mesiace od právoplatnosti uznesenia o prerušení konania, keď už konanie nebolo prerušené avšak z dôvodu žalobca nepodal návrh na pokračovanie v konaní do šiestich mesiacov od právoplatnosti tohto uznesenia, okresný súd správne konanie zastavil.

40. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP. Podľa výsledku odvolacieho konania úspešnou sporovou stranou bol žalovaný, ktorému bola priznaná plná náhrada trov odvolacieho konania, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie postupom podľa § 262 ods. 2 CSP.

41. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý

rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).
Dovolať musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).
V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).